

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **T-Mobile Czech Republic, a.s.** IČO: 64949681
se sídlem Praha 4, Tomíčková 2144/1

zastoupený Mgr. Ing. Karlem Anderle, advokátem
se sídlem Praha 1, Opatovická 1659/4

proti

žalovanému: **Český telekomunikační úřad**
se sídlem Praha 9, Sokolovská 219

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 8. 1. 2020 č.j. ČTÚ-66 128/2018-603

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 8. 1. 2020 č.j. ČTÚ-66 128/2018-603 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím byl zamítnut rozklad žalobce proti platebnímu výměru žalovaného ze dne 21. 9. 2018 č.j. ČTÚ-55 306/2018-611 (dále jen „platební výměr“), jímž byla žalobci podle § 49 odst. 8 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů ve znění účinném do 30. 6. 2010 (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“) stanovena platba na účet univerzální služby za období roku 2009 ve výši 18.925.495,-Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že správní orgán I. stupně v souladu se závazným právním závěrem Městského soudu v Praze vyjádřeným v rozsudku ze dne 29. 4. 2016 č.j. 9 A 106/2012-48 vyčkal splnění podmínky pro vydání rozhodnutí o výši platby na účet univerzální služby za období roku 2009 spočívající v pravomocném rozhodnutí o ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů za rok 2009. Tímto podkladovým rozhodnutím je rozhodnutí Rady ČTÚ ze dne 2. 8. 2018 č.j. ČTÚ-27016/2018-603, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ ze dne 23. 3. 2018 č.j. ČTÚ-100 054/2010-611/XXI (dále též „podkladové rozhodnutí“). Podkladové rozhodnutí nabylo právní moci dne 17. 8. 2018. Správní orgán I. stupně byl oprávněn, resp. povinen vydat platební výměr, neboť Český telekomunikační úřad (dále jen „ČTÚ“) je povinen stanovit výši platby plátce bezodkladně, tedy v okamžiku, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o stanovení výše čistých nákladů a je účinné opatření obecné povahy stanovující podíly plátců na úhradě čistých nákladů.
3. Žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně vyšel z úplně zjištěného skutkového stavu a věc posoudil správně i po právní stránce, neboť podmínky postupu, který je stanoven zákonem o elektronických komunikacích pro financování univerzální služby v ustanovení § 49 odst. 5 až 8, byly naplněny, a platební výměr tak byl vydán v souladu se zákonem.
4. V rámci vypořádání rozkladových námitek žalovaný nesouhlasil s tím, že je dán důvod pro přerušení řízení z důvodu probíhajícího řízení o správní žalobě podané žalobcem proti podkladovému rozhodnutí. Předně poukázal na to, že usnesením Městského soudu v Praze ze dne 3. 1. 2019 č.j. 14 A 208/2018-50 bylo řízení o žalobcem odkazované žalobě zastaveno. Dodal, že i kdyby soudní řízení probíhalo, nebyl by důvod pro přerušení řízení o rozkladu dán. Předmětem rozkladového řízení je přezkum zákonnosti platebního výměru, přičemž daňový řád takový postup, tj. přerušení řízení na žádost účastníka řízení, neupravuje. Nadto není řízení o správní žalobě proti pravomocnému podkladovému rozhodnutí předběžnou otázkou, pro kterou by bylo možno o přerušení řízení o rozkladu uvažovat.
5. Pro posouzení zákonnosti platebního výměru je dle žalovaného rozhodné, že podkladové rozhodnutí nebylo dosud zrušeno jiným správním aktem anebo rozhodnutím soudu, a proto s přihlédnutím k zásadě presumpce platnosti a správnosti správních aktů je ČTÚ podkladovým rozhodnutím vázán.
6. Žalovaný je toho názoru, že správní orgán I. stupně rozhodoval v souladu se zákonem o elektronických komunikacích, přičemž pro opačný závěr žalobce neuvedl dostatečnou argumentaci, a ani ze správního spisu nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly jiné rozhodnutí. Dodal, že předmětem řízení o rozkladu je přezkum zákonnosti vydaného platebního výměru, a tedy to, zda došlo k úplnému a správnému stanovení platby žalobce na účet univerzální služby, zda je z předmětného „vyměřovacího spisu“ patrné, jak správní orgán I. stupně ke stanovení platby v předmětném platebním výměru dospěl, a zda tak učinil transparentně a v souladu se zákonem. Uzavřel, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, jestliže vydal platební výměr, neboť tento na základě podkladového rozhodnutí stanovuje platbu odpovídající výši procentního podílu výnosů žalobce jako plátce na celkových výnosech. To, kdo je plátcem na účet univerzální služby, stanoví v § 49 odst. 5 zákon o elektronických komunikacích, konkrétní

podíl pak opatření obecné povahy č. OOP/19/07.2011-12. Doplnil, že podkladové rozhodnutí se s námitkami žalobce uplatněnými v rámci řízení předcházejícímu jeho vydání vypořádalo.

7. Žalobce v žalobě namítl nezákonnost a věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí i platebního výměru. Uvedl, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně použili jako skutkový základ pro stanovení výše platby žalobce na účet univerzální služby za období roku 2009 údaj o výši čistých nákladů na poskytování univerzální služby, který byl ČTÚ v jiném řízení autoritativně, leč nezákonně a věcně nesprávně stanoven, resp. ověřen v částce 73.363.998,- Kč. Jedná se o podkladové rozhodnutí, které, byť formálně stále oplývá vlastností právní moci, je rozhodnutím, které by mělo být v souladu s principy legitimního očekávání účastníků řízení ex officio zrušeno, a to v rámci institutu obnovy řízení, které jeho vydání předcházelo. Žalobce podotkl, že žalobu podal z procesní opatrnosti, neboť očekává, že podkladové rozhodnutí bude cestou dozorčích prostředků ve lhůtě k tomu stanovené dle § 100 odst. 3 správního řádu odklizen. Namítl, že skutkový stav nebyl ve vztahu k období roku 2009 zjištěn úplně a správně, přičemž ohledně konkrétních důvodů nezákonnosti podkladového rozhodnutí odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2020 č.j. 11 A 123/2019-89. V tomto rozsudku byly identifikovány vady, které identickým způsobem zatěžují podkladové rozhodnutí ve věci univerzální služby za období roku 2009. Nejvýznamnější vadou podkladového rozhodnutí je skutečnost, že se ČTÚ nevypořádal se znaleckými posudky předloženými jednotlivými účastníky, resp. s protichůdnými závěry z nich vyplývajících, to vše k otázce identifikace a stanovení výše nehmotných výhod získaných poskytovatelem univerzální služby v souvislosti s plněním této povinnosti. Vedle toho je podkladové rozhodnutí stíženo celou řadou dalších podstatných vad. Jelikož podkladové rozhodnutí tvoří materiální základ pro vydání napadeného rozhodnutí, je evidentní, že bude-li podkladové rozhodnutí v obnoveném řízení v souladu s principy materiální pravdy, resp. zákonnosti, spravedlivosti a legitimního očekávání shledáno jako nezákonné, stane se z logiky věci nezákonným i na něj navazující napadené rozhodnutí.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve poznamenal, že žalobcem „očekávané“ řízení o obnově rozhodnutí ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení čistých nákladů za rok 2009 nevede. K tomu dodal, že žalobce se mohl domáhat přezkumu podkladového rozhodnutí cestou správní žaloby, avšak řízení o žalobě vedené pod sp. zn. 14 A 208/2018 bylo pravomocně zastaveno, jelikož žalobce ani přes výzvu soudu neuhradil soudní poplatek.
9. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobce neuvedl žádné konkrétní žalobní důvody, neboť namítl pouze nezákonnost podkladového rozhodnutí, přičemž odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze, který s touto žalobou nesouvisí.

Vzhledem k zásadě presumpce platnosti a správnosti správních aktů byl žalovaný oprávněn, resp. povinen platební výměr vydat. Při posouzení věci postupoval podle § 49 odst. 1, 5, 7, 8 a 13 zákona o elektronických komunikacích. Správní orgán I. stupně dostatečným způsobem uvedl důvody, které jej vedly k vydání platebního výměru, definoval podklady a uvedl úvahy, kterými se řídil při rozhodování. Při přezkoumání platebního výměru bylo rozhodné, že podkladové rozhodnutí nebylo zrušeno jiným správním aktem anebo rozhodnutím soudu. Předmětem rozkladového řízení byl přezkum

zákonnosti vydaného platebního výměru, a tedy to, zda došlo k úplnému a správnému stanovení platby žalobce na účet univerzální služby a zda je z předmětného „vyměřovacího spisu“ patrné, jak správní orgán I. stupně ke stanovení platby dospěl a zda tak učinil transparentně a v souladu se zákonem. Žalovaný uzavřel, že postupoval v souladu se zákonem, zjistil úplně skutkový stav věci a věc správně posoudil i po právní stránce. Navrhl proto, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

10. Při ústním jednání před soudem, které se konalo dne 21. 4. 2022, právní zástupce žalobce s odkazem na žalobu navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, v podrobnostech odkázal na vyjádření k žalobě. Dodal, že neobdržel žádný podnět žalobce k obnově řízení, přičemž ani sám z úřední moci takové řízení nezahájil.
11. Při posouzení věci soud vycházel z následující právní úpravy:
12. Podle § 49 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích ve znění účinném do 30. 6. 2010 platí, že *žádost o úhradu čistých nákladů je poskytovatel univerzální služby povinen podat Úřadu nejpozději do 31. července kalendářního roku následujícího po zúčtovacím období.*
13. Podle § 49 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích ve znění účinném do 30. 6. 2010 platí, že *Úřad určí, zda výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby stanovená podle § 48 představuje pro jejího poskytovatele neúnosnou zátěž.*
14. Podle § 49 odst. 5 zákona o elektronických komunikacích ve znění účinném do 30. 6. 2010 platí, že *plátcem je každý podnikatel, včetně poskytovatele dotčené univerzální služby, poskytující na území České republiky v zúčtovacím období propojení a přístup k veřejně dostupné síti elektronických komunikací, veřejně dostupnou telefonní službu, službu pronájmu okruhů, službu přístupu k internetu nebo jinou veřejně dostupnou datovou službu, bez ohledu na to, zda je na území České republiky usazen nebo nikoliv. Výše platby plátce nesmí překročit v jednom zúčtovacím období jedno procento jeho výnosů z těchto služeb.*
15. Podle § 49 odst. 7 zákona o elektronických komunikacích ve znění účinném do 30. 6. 2010 platí, že *Úřad stanoví opatřením obecné povahy procentní podíly výnosů za poskytování služeb uvedených v odstavci 5 jednotlivých plátců na celkových výnosech za poskytování služeb uvedených v odstavci 5 všech plátců v daném zúčtovacím období.*
16. Podle § 49 odst. 8 zákona o elektronických komunikacích ve znění účinném do 30. 6. 2010 platí, že *Úřad podle procentního podílu určeného podle odstavce 7 bezodkladně stanoví z čistých nákladů stanovených podle § 48 a z případné splátky návratné finanční výpomoci od státu výši platby plátce. Na stanovenou výši platby Úřad vystaví platební výměr. Povinnost provést platbu vzniká plátcovi dnem uvedeným v platebním výměru.*
17. Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Soud předně uvádí, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně postupovali v souladu se zákonnou úpravou zakotvenou v zákoně o elektronických komunikacích ve znění účinném do 30. 6. 2010, neboť podle bodu 10 přechodných ustanovení novely zákona o elektronických komunikacích provedené zákonem č. 153/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

předpisů, se práva a povinnosti České telekomunikačního úřadu, poskytovatelů univerzální služby a plátců na účet univerzální služby při výpočtu a úhradě čistých nákladů na poskytování univerzální služby a stanovování, vybírání a vymáhání plateb na účet univerzální služby a s nimi souvisejících penále, jakož i práva a povinnosti týkající se vedení účtu univerzální služby, obsahu výroční zprávy univerzální služby a poskytování informací Českému telekomunikačnímu úřadu pro výpočet výše platby na účet univerzální služby za zúčtovací období univerzální služby skončené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona řídí zákonem o elektronických komunikacích a jeho prováděcími předpisy, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

19. Ve světle žalobní námitky stojící jen na nezákonnosti podkladového rozhodnutí soud považuje za potřebné shrnout, že aplikovaná právní úprava zákona o elektronických komunikacích předpokládala vedení samostatného řízení ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby. Toto řízení se zahajovalo ve smyslu § 49 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích podáním žádosti poskytovatele univerzální služby o úhradu čistých nákladů a probíhalo za účasti všech plátců na účet univerzální služby, tj. těch, kteří mohli být výsledkem tohoto řízení přímo dotčeni ve svých právech, tedy i žalobce. Teprve na základě pravomocně stanovené výše čistých nákladů postupem podle § 48 zákona o elektronických komunikacích a za použití procentního podílu určeného opatřením obecné povahy podle § 49 odst. 7 téhož zákona mohla být platebním výměrem vydaným podle § 49 odst. 8 téhož zákona určena výše platby jednotlivého plátce na účet univerzální služby. Platební výměr a napadené rozhodnutí v nyní projednávané věci byly vydány za situace, kdy bylo jednak účinné opatření obecné povahy, kterým byl žalobci pro období roku 2009 stanoven procentní podíl ve výši 25,79807 %, jednak existovalo i pravomocné podkladové rozhodnutí, jímž byly stanoveny čisté náklady na poskytování univerzální služby za rok 2009 ve výši 73.363.998,-Kč a bylo určeno, že pro společnost O2 jako poskytovatele univerzální služby představují neúnosnou zátěž (obdobně viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2016 č.j. 9 A 106/2012-48).
20. K námitce, že žalovaný použil jako skutkový základ pro stanovení výše platby žalobce na účet univerzální služby za rok 2009 údaj o výši čistých nákladů na poskytování univerzální služby, který byl dle mínění žalobce nezákonně a věcně nesprávně stanoven, soud poukazuje na ustanovení § 75 odst. 2 s.ř.s., podle kterého „*Soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.*“ Jak bylo vyloženo výše, pravomocné rozhodnutí, kterým ČTÚ stanoví výši čistých nákladů a vysloví, že tyto náklady představují pro poskytovatele univerzální služby neúnosnou zátěž, je podkladovým rozhodnutím pro vydání platebního výměru, jímž je plátcí stanovena platba na účet univerzální služby. Z uvedeného plyne, že podkladové rozhodnutí je správním aktem, který lze napadnout samostatnou správní žalobou, a nejedná se proto o subsumovaný správní akt podmiňující obsah finálního správního aktu (napadeného rozhodnutí). Rozhodnutí o stanovení výše čistých nákladů poskytovatele univerzální služby a napadené rozhodnutí o stanovení výše platby na účet univerzální služby jsou tzv. řetězcími se správními akty, kdy k zamýšlenému zásahu je třeba více navazujících rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů, které jsou ale samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

21. I když spolu obě správní rozhodnutí – napadený platební výměr a rozhodnutí o ověření čistých nákladů poskytovatele univerzální služby – úzce souvisí a je mezi nimi logická i časová posloupnost, musí být každé z nich přezkoumáno jako samostatné rozhodnutí podle § 65 a násl. s.ř.s. Soud tedy v nyní projednávané věci nemůže přihlížet k námitkám, v nichž žalobce argumentuje údajnou nezákonností rozhodnutí, které je podkladem pro navazující přezkoumávané rozhodnutí, neboť podkladové rozhodnutí není předmětem přezkumu v nyní posuzované věci. Námitky proti podkladovému rozhodnutí mohl a měl žalobce uplatnit v samostatné správní žalobě, nemůže je ovšem účinně vznášet v řízení týkajícím se přezkumu navazujícího rozhodnutí, jímž mu byla vyměřena platba na účet univerzální služby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014 č.j. 1 As 29/2014-65).
22. Soud se proto nemohl zabývat otázkou věcné správnosti zjištěné výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby za rok 2009, neboť tato byla pravomocně vyřešena včetně vypořádání námitek dotčených subjektů v podkladovém rozhodnutí (viz též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2016 č.j. 9 A 106/2012-48).
23. Vzhledem k tomu, že žalobce fakticky učinil předmětem přezkumu podkladové rozhodnutí, které je však samostatně přezkoumatelným správním aktem ve smyslu § 65 a násl. s.ř.s., přičemž neuplatnil žádnou relevantní námitku proti platebnímu výměru, resp. napadenému rozhodnutí, soud nezbyvá než uzavřít, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí v souladu s aplikovanou právní úpravou obsaženou v zákoně o elektronických komunikacích, neboť na základě podkladového rozhodnutí a platného a účinného opatření obecné povahy stanovil výši platby, kterou je žalobce povinen odvést na účet univerzální služby.
24. Pro úplnost soud dodává, že neshledal důvod odchýlit se od zásady vyjádřené v § 75 odst. 1 s.ř.s., podle které *při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*, neboť v průběhu soudního řízení nevyšlo najevo, že by podkladové rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno, resp. žalobce takovou skutečnost ani nenamítal.
25. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů

vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 21. dubna 2022

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.